

Flor de card

SANT LLORENÇ DES CARDASSAR

Conferencia sobre Afganistán

EFE, St.burgo
La Asamblea parlamentaria del Consejo de Europa pidió la celebración de una Conferencia Internacional «ampliamente representativa» para tratar de hallar una solución equitativa a la crisis afgana»

La Asamblea pidió también apoyo político y ayuda financiera de los «21» para los refugiados políticos.

Antes de Cancún

Japón a favor del diálogo

EFE, Tokio
El primer ministro japonés, Zenko Suzuki, ha declarado ante el Parlamento japonés que «el problema Norte-Sur es uno de los más graves que la humanidad tiene planteados en estos momentos».

Suzuki dijo también que asistirá a la cumbre Norte-Sur que se celebrará los próximos días 22 y 23 de octubre en Cancún (México) para hacer un llamamiento a las naciones ricas con objeto de que continúen activamente la cooperación económica y la cooperación técnica con los países pobres.

También manifestó que «el desarrollo económico y social de los países desarrollados es indispensable para la buena marcha de la economía mun-

... y el otro parte, mer ministro japonés dió que en la cumbre de Cancún «confiamos que se aclaran otros aspectos sobre la cooperación internacional a fin de que se tomen acciones para terminar el hambre en los países pobres».

R.S.S-EE.UU

La U.R.S.S. a favor del desarme

EFE, Moscú
El máximo dirigente soviético Leonidas Breznev, ha reiterado la posición favorable de la Unión Soviética en torno al problema del desarme nuclear de las conversaciones sobre desarme.

Breznev hizo esta declaración en el encuentro que mantuvo con el jefe de gobierno de Madagascar, Didier Ratsiraka. Durante la citada entrevista el dirigente soviético subrayó, «la más importante condición para finalizar con la carrera armamentista.»

La intervención de Breznev fue calificada por el dirigente soviético como «clarificada». Igual Breznev anunció por una entrevista que el problema de Namibia, «dentro de los principios de la Carta de la ONU».

Por otra parte, en una declaración con las acusaciones soviéticas en torno al problema del desarme y la tensión internacional, según el gobierno de Moscú, «Izvestia».

los pozos árticos y el desalojo de los animales para garantizar la seguridad

de preguntas al presidente que aseguró que la decisión no permitiría a Saudi «seguir en el Irán».

En detalles de las negociaciones se van por delante que el congreso su consentimiento en transferencia se controlados con conjunta, a

o se manifestó ampliar los 2.000 soldados en los restos de defensa que «debe ser una tarea de vulnerabilidad de los sistemas. Refiriéndose a la nuclearidad el presidente mexicano dijo que puede ser un problema pero los riesgos lo contrarrestamos solamente de negocios sólo para limitar los riesgos sino para regalar eludir los riesgos, esta cuarta edición de prensa se cae a falta de ataques.

cronologia dels fets

Diumenge, 13 de setembre

Esteva Gomila (Sollo) pega a Antònia Servera (Comissa). Li han de donar punts. Es diu que és la vegada que fa trenta-dues que pega. Els seus familiars posen una denúncia.

Dilluns, 14 de setembre

Un grup de persones arreplega gent pels bars per anar a fer una sonada de corns a ca n'Esteva. Arriben a ser un centenar gros. Peguen foc a una de les portes de la cotxeria i al balcó i pedreguen el frontis.

Es recollen 232 signatures per expulsar n'Esteva del poble.

De tard, arriba la Guàrdia Civil.

Es fan tres pintades condemnant els fets, amb el text: "14.9.81: VERGO NYA LLORENCINS".

Dimarts, 15 de setembre

N'Esteva posa una denúncia demanant danys i perjudicis per valor d'un parell de centes de mils de pessetes.

Hi torna haver manifestació, no tan grossa com la del dia abans.

La Guàrdia Civil arriba i comunica als manifestants que el jutge ha aconsellat n'Esteva que estigui dues setmanes fora del poble, i prega als manifestants que se'n vagin a ca-seva.

Dimecres, 16 de setembre

Altra vegada hi ha manifestació, però més petita que el dimarts.

La Guàrdia Civil demana dos dies per intentar arreglar-ho.

Dijous, 17 de setembre

Al bar de la plaça hi pengen un pinzell que fa referència a les pintades.

No hi ha manifestació.

Surt el bàndol:

"Ante los hechos acaecidos los últimos días en esta villa, quiero informar:

- 1.- Que esta Alcaldía ha realizado todas las gestiones que estaban en su mano.
- 2.- Que al estar el asunto en manos de los tribunales, este Ayuntamiento no puede tomar ninguna decisión sobre el caso, ya que ello es competencia absoluta de los Tribunales de Justicia.
- 3.- Esta Alcaldía deplora los hechos ocurridos, ya que ello no hace ningún bien a la comunidad, y por el contrario se podría llegar a posturas que nadie desea.
- 4.- Esta Alcaldía está dispuesta a efectuar todas las gestiones que sean necesarias, y por ello invita a que se forme una comisión de cinco o seis personas para que, junto con miembros de ésta Corporación, busquen la solución que más convenga a esta comunidad. Dicha comisión podría estar formada por personas que fueran elegidas por los vecinos del pueblo.

De continuar las acciones que se vienen produciendo, y que a nada conducen, esta Alcaldía se vería obligada a dar cuenta al Gobierno Civil, para que, con el mejor criterio adoptara las medidas oportunas.

San Lorenzo, 17 de septiembre de 1981

El Alcalde

Ignacio Humbert Roig

Divendres, 18 de setembre

Acabant el Ple compareixen a la sala de Juntes unes dues-centes persones, entre les que s'hi troben alguns familiars de n'Antònia Servera i el capità de la Guàrdia Civil de Manacor. El batle els dóna la paraula. Entre altres coses, vénen a dir el següent:

Ajuntament: No hi ha solucions legals per expulsar n'Esteva del poble.

Es faran gestions per sol·licitar de Tràfic que li retirin el carnet de conduir.

Es proposa que una comissió formada per la Comissió de Governació i sis persones elegides d'entre els manifestants vagi dilluns a parlar amb el Governador.

.../...

.../...

La gent: Recrimina l'Ajuntament que el dimarts, en lloc d'intentar arreglar les coses, se n'anà a sopar a Cala Millor.
Diu que fins que va sortir el bàndol ningú no sabia què havia fet l'Ajuntament.

S'anomenen les pintades.

El Capità: No es pot expulsar n'Esteva perquè la Constitució reconeix el dret de residència.

Enc que hagi pegat a trenta-dues persones únicament hi ha hagut dues denúncies i el jutge sols es pot basar en aquestes.

La llei serà igual per a tots i si se segueixen produint aquests fets la farà complir enc que s'hagi d'enfrontar amb el poble.

Diumenge, 20 de setembre

L'Església fa una homilia sobre els fets de la setmana.

Prentint Jesús com a referència, troba que no pot callar davant els esdeveniments i demana pau, perdó i reconciliació.

Exhorta la gent a abandonar la violència, l'odi, les bregues, rivalitats i venjances, i remarca que no es posa en contra d'una part ni de l'altra, sinó que vol que les coses se solucionin pel camí de la Justícia i el perdó.

Dilluns, 21 de setembre

Els sis delegats dels manifestants no acompanyen la Comissió de Governació en la visita al Governador Civil.

Es confirma que no es pot fer res per expulsar n'Esteva del poble.

nota

Essent un dels objectius de Flor de Card el deixar constància dels esdeveniments que passen a Sant Llorenç, i considerant que els de la setmana del 13 al 20 de setembre foren prou importants per al poble, es va reunir el Consell de Redacció, de recent creació, per discutir el tractament que la Revista els havia de donar.

Després d'haver sospesat un parell de possibles postures, es va decidir que lo més adequat era contar els fets així com havien succeït, sense donar una opinió editorial sobre el tema.

Consell de Redacció

POESIA

Estic cansat de pasturar bardisses
entre el renou confús de l'esquellada.
Estic cansat d'anar rera l'arada
saludant al meu pas cares submisses.

No tenen les nissagues estantisses
l'exclusiva del seny, ni és més honrada
l'espasa que la falç. A la vesprada
no valdran menys les obres que les misses.

No vinclem més l'esquena a la ruïna
d'un imperi marcit, ni a la rutina
de la fe inconscient dels nostres pares.

Cal que aixequem el front cap a l'aurora,
i amb noblesa, a sa llum renovadora,
comencem a podar les velles tares.

(de "A contrallum", de Pere Orpí)

ELECTRODOMESTICS
I
FONTANERIA

ORDINAS - FEBRER

Major, 22 - T. 569100

**banco español de crédito
BANESEO**

LA MAYOR EMPRESA BANCARIA
DE ESPAÑA, A SU SERVICIO.

L'altre dia, dia de pagès, m'ho diguè n'Antoni "Vellaca": "es vostros contraris diven que no xerrau mai de voltros, que sempre xerrau d'ets altres". Obviament aquesta afirmació té unes motivacions i entre altres consideracions, presuposa un grup quan diu "voltros", malgrat sigui del tot informal i ben difícil de delimitar, i també uns enemics... però de tot això potser se'n parlarà en un altre moment. Avui, ara, parlarem de sa revista!!

Flor de Card i Conducta

INTENT D'APORTACIÓ, A L'ASPECTE DIDÀCTIC,
DE L'ANÀLISI -ENCARA PER FER- DE FINALI-
TATS I FUNCIONS DE FLOR DE CARD.

"Sa revista", al llarg dels quasi deu anys d'existència ha intentat:

- "deixar constància" de fets llorencins
- "mostrar" coses, opinions i idees
- i "esser palestra" d'inquietuds literàries i/o d'investigació.

Amb tot i amb això, és a dir, com tot mitjà d'expressió ha intentat assolir el paper de canal de comunicació per on circulen fluxes informatius i formatius.

A més del canal, tota comunicació presuposa un emisor i un receptor que, per tal que la dita comunicació sigui efectiva, han de parlar el mateix llenguatge (empr aquest terme en sentit figurat), és a dir, han de sintonitzar la mateixa ona i freqüència.

Pens que en realitat i en el nostre cas, tal comunicació no es dona en l'amplitud que caldria esperar per tal que la tasca realitzada no portàs a actituds del tot inoperants; actituds que podriem concretar en:

- .apatia, del tot lògica, d'una gran part de la gent del poble,
- .despreci, gairebé ignominiós, de la generalitat de la gent que ostenta algun tipus de poder públic
- .assentiment, aiximateix ampla però fred, per part de la majoria dels subscriptors (?)
- .acció, no despullada de desig de canvi, en la majoria dels col.laboraadors directes.

Potser anar a cercar les causes de la situació actual, emmarcada per les actituds assenyalades, és una mica complexa. Potser s'hauria de començar per analitzar el contexte socio-cultural on va néixer i es desenvolupa "Flor de Card"; considerar les aptituds personals i la aprofessionalitat dels realitzadors; fer una anàlisi de contigut a la revista i sobre el tipus de llenguatge (en sentit estricte) usat; etc.

Intentaré, ara, esbrinar una hipòtesi en la qual un dels motius (ni el més important, ni el més despreciable) d'aquest -al manco aparent- distanciament entre realitzadors i altra gent -o si voleu, entre Flor de Card i la majoria de la gent llorencina- és el contingut general de "sa revista".

Partesc d'un presupòsit bàsic: la gent que realitza, directament o indirecta, els fets que descriu la revista per regla general es sent "picada", no ho accepta, tot d'una ja considera la descripció dels fets -encara que intenti ésser assèptica- de tendenciosa, tirria perso-

nal i no sé quantes coses més. Exemples descriptius d'aquesta realitat se'n poden citar una bona grapada, cosa que no faré, per no ferir susceptibilitats (altra vegada!) i perquè l'evidència no ho precisa.

D'altra banda és un tema vell (fullejant les pàgines de la revista hi trobaríem al·lusions justificatives des de quasi els primers números) i general (és un debat que s'ha produït fins i tot a nivell d'Estat, pareix com si el culpable de la realitat negativa que descriu el periodista és ell mateix); és a dir ni intent descobrir res en aquest aspecte ni potser és l'hora de cercar-hi causes i raons.

Si s'accepta aquest fet, de que la majoria de gent alludida (directament o indirectament) es sent ferida per Flor de Card, llavors haurem de considerar la revista com un agent castigador; i si és un agent castigador, llavors resulta del tot inoperant, és a dir, no provoca les conductes desitjades si no potser adhoc les contràries.

Fonament aquesta darrera opinió en les proves documentals de gairebé tots els teòrics de l'aprenentatge (Tolman, Hull, Whaley, Miller...) i més concretament en la teoria exposada per B.F. Skinner a "Ciencia y conducta humana" (Ed. Fontanella, pàg. 211 i successives), on entre altres coses diu:

La técnica de control más común en el mundo moderno es el castigo. La norma es bien conocida: si alguien no se comporta como uno desea, se le golpea; si un niño se porta mal, se le zurra; si la gente de un país no se porta como debiera, se la bombardea. Los sistemas jurídicos y policíacos se basan en castigos tales como multas, torturas físicas, encarcelamientos o trabajos forzados. El control religioso se ejerce a través de condenas, amenazas de excomunión o de ir al infierno. La educación no ha abandonado totalmente el bastón de la amenaza. En el contacto diario personal, controlamos a través de la censura, la represión, la desaprobación o la expulsión. En una palabra, el grado en que utilizamos el castigo como técnica de control parece estar limitado solamente por el grado en que poseemos el poder requerido. Todo esto se hace con la intención de reducir las tendencias a comportarse de formas determinadas. El reforzamiento construye estas tendencias; el castigo está pensado para derribarlas.

Esta técnica ha sido analizada a menudo, pero continúan formulándose muchas preguntas que nos son familiares. ¿Debe el castigo ser estrechamente contingente respecto de la conducta castigada?, ¿debe saber el individuo por qué causa se le castiga?, ¿qué formas de castigo son más eficaces y bajo qué circunstancias? Esta preocupación puede deberse a que el castigo tiene desafortunados subproductos. En líneas generales, el castigo, al contrario del reforzamiento, ocasiona perturbaciones desfavorables tanto al organismo castigado como a la instancia que castiga. Los estímulos aversivos que se precisan generan emociones, implicando predisposiciones a evadirse o tomar represalias, y una angustia que crea conflictos. Durante miles de años el hombre se ha preguntado si el método no podría mejorarse o si no existe un sistema mejor.

Teoria que podem sintetitzar dient que, el càstig, en aquest cas presentació d'una cosa -article- desagradable, no és la millor manera que tenim de provocar conductes desitjades (car fins i tot es pot arrabar a bloquejar el desig d'actuar) perquè entre altres coses la realització de la revista presenta dos problemes:

- l'article no es presenta immediatament després de realitzada la conducta,
- es presenta de manera continuada, no intermitent.

Davant aquesta pretesa realitat hi caben varies actituds tant a nivell d'opinió com a nivell d'acció:

A nivell d'opinió:

-Au! ves!, tot això són bajanades

-pssst!, està bé

-la revista conta coses, no castiga. Aspecte que com he dit abans, a més d'ésser ben cert, parteix, pens, d'un enfoc errat, puix cal plan-tejar-ho invertint termes: la gent es sent castigada, o no?

-la revista no preten ni ha pretès mai modificar cap conducta. Bella manera de desviar la pilota i que pot possibilitar tot un altre article pel que té de simple i discutible.

A nivell d'acció:

-no fer res, que és la cosa més còmoda que ens pot ocórrer a tots els col·laboradors -malgrat creguem en la inoperància dels resultats de la comunicació-.

-parlar-ne, discutir-ho, i si cal arribar a nous plan-tejaments d'acció. Cosa que no s'escauria gens mala-ment per doble motiu, la prompta celebració del desè aniversari i l'imminent abandó dels camins de provis-sionalitat per agafar un vertader assentament.

guillem pont

Homenatge

Dies passats i després de llarga i dolorosa malaltia, entregà l'ànima a Déu l'amo en Pep Comís, molts d'anys saig de la vila. Al cel cia!.

Flor de Card li vol retre un insignificant però sentit homenatge, tot recordant la funció d'enllaç entre poder i revista en els primers enfrontaments.

"Ningú mai, extern, m'ha barrejat com vos ho fereu.

Tampoc ningú mai m'havia tret d'un no-caseva,
i vos també ho fereu.

Record encara els plors, quan de nin m'atribuireu una malifeta que mai va ésser meva

Però tot això no s'ha traduït en sentiment d'aversion
o rancuniós

Sent. Sent veritablement no haver tengut ocasió d'apropar-me i xerrar llargament amb vos. Sent la definitiva pèrdua d'aquest munt d'anècdotes i co-neixaments.

Hi ho sent convençut de que vos vareu saber asso-lir una qualitat humana gairebé excepcional: Es-timareu les coses de tots com si fossin vostres de manera particular.

A Déu siau"

POR LA PAZ... NO A LA OTAN!

DICEN LOS DE LA UCD QUE COMO ESPAÑA PERTENECE A EUROPA, QUE TENEMOS QUE METERNOS EN LA OTAN PARA ASEGURAR NUESTRA DEFENSA ANTE LAS AMENAZAS

PERO... ¿QUÉEN COÑO NOS AMENAZA? QUE YO SEPA, LA ÚNICA AMENAZA AUTÉNTICAMENTE SERÍA QUE AGUANTAMOS DESDE HACE 25 AÑOS, ES LA PRESENCIA EN ESPAÑA DE LAS BASES NORTEAMERICANAS

SI NOS METEMOS EN LA OTAN, CANARIAS, GIBRALTAR Y LAS ISLAS BALEÁRICES SERÁN BASES AERONAVALES BAJO MANDO NORTEAMERICANO. LO QUE EQUIVALE A QUE EN CASO DE GUERRA NUCLEAR NOS VEREMOS INVOLUCRADOS DE TODAS, TODAS. ES DECIR, QUE NOS PUEDEN LLOVER BOMBAS ATÓMICAS COMO SI FUERAN ALBERCHIGOS

LOS DE LA UCD SIEMPRE PREOCUPÁNDOSE DE QUE NO NOS FACIE NUESTRA RACIÓN DE MIEDO DIARIO.

¿Y POR QUÉ NO NOS QUEDAMOS AL MARGEN DE LOS BLOQUES MILITARES COMO HACEN EN SUECIA, FINLANDIA, SUIZA, YUGOSLAVIA, AUSTRIA Y LOS DEMÁS PAÍSES NO ALINEADOS? ¿QUE SE LAS PEGUEN ELLOS? NOSOTROS SOMOS NEUTRALES... ¿PUES SIGAMOS NEUTRALES!

SI ENTRAMOS EN LA OTAN, DEJAREMOS DE SER NEUTRALES. Y NO SOLAMENTE ESO, LA PRESENCIA DE ESPAÑA EN LA OTAN SUPONDRÍA ROMPER EL EQUILIBRIO QUE MANTIENEN HASTA AHORA LOS DOS BLOQUES MILITARES Y PROVOCARÍA, SIN DUDA, REACCIONES QUE AUMENTARÍAN LOS PELIGROS DE UNA GUERRA NUCLEAR.

PERO ¿ES QUE VA A HABER GUERRA?

CON EL REAGAN EN LA PRESIDENCIA DE LOS EEUU, LAS POSIBILIDADES DE GUERRA HAN AUMENTADO EN EL MUNDO. SIN CONTAR, ADEMÁS, CON LOS PELIGROS QUE ENTRARÍA PARA LOS ESPAÑOLES LA FABRICACIÓN, TRANSPORTE Y ALMACENAMIENTO EN NUESTRO SUELO DE ARMAS QUÍMICAS Y BACTERIOLÓGICAS.

PERO ¿POR QUÉ TENEMOS QUE ENTRAR EN LA OTAN?

PORQUE LO QUERE LA UCD Y PORQUE ESTO CONVIENE A LOS INTERESES YANQUIS. NO NOS OLVIDEMOS DE QUE LA OTAN, MAS QUE UNA ALIANZA MILITAR, ES UNA ORGANIZACIÓN DE PODER QUE ASEGURA LA SUPREMACIA POLÍTICA Y ECONÓMICA DE LOS EEUU SOBRE EUROPA Y LES PERMITE MANTENER GRAN PARTE DE SU EJÉRCITO Y ARMAMENTO ATÓMICO EN EUROPA, LO MÁS LEJOS POSIBLE DE SU CASA.

¿PUES VAMOS FINOS!

ADEMÁS DE QUE LA OTAN ES EL PRINCIPAL ENEMIGO DE CUALQUIER INTENTO DE CAMBIO SOCIAL QUE PUEDA PONER EN PELIGRO LOS INTERESES ECONÓMICOS DE LAS EMPRESAS MULTINACIONALES O LA HEGEMONIA POLÍTICA USA.

MILLARES DE JÓVENES ESPAÑOLES TENDRÍAMOS QUE HACER EL SERVICIO MILITAR FUERA DE ESPAÑA, EN UNIDADES DE PRIMERA LÍNEA.

ADEMÁS DE QUE EL TRATADO OBLIGA A LOS PAÍSES MIEMBROS DE LA OTAN A INVERTIR EL 3% DEL PRODUCTO NACIONAL BRUTO EN GASTOS MILITARES.

IMPEDIR EL INGRESO DE ESPAÑA EN LA OTAN ES, PUES, DECISIVO

POR ESTA RAZÓN, ESTA LUCHA POR LA PAZ, CONTRA EL INGRESO DE ESPAÑA EN LA OTAN, DEBE SER LA LUCHA DE TODAS LAS FUERZAS DEMOCRÁTICAS: COMUNISTAS, SOCIALISTAS, SOCIALDEMOCRÁTAS Y DEMÁS FUERZAS PROGRESIVAS. DEBE SER UNA ACCIÓN CONJUNTA DE PARTIDOS, SINDICATOS, ENTIDADES E INSTITUCIONES.

¡ENCIMA!

¿QUE CALADITO SE TIENEJ TODO ÉSTO LOS DE LA UCD!

¿Y A QUIÉN COÑO HA CONSULTADO EL GOBIERNO PARA METERNOS A TODOS EN SEMEJANTE BERENGENAL?

¡ESO! ¿A QUIÉN? ¿ESTA DECISIÓN, EN TODO CASO, DEBERÍAMOS TOMARLA NOSOTROS, TODOS LOS ESPAÑOLES, MEDIANTE UN REFERENDUM!

Y DEBE INICIARSE CON PRONUNCIAMIENTOS DE TODA INDOLE, INDIVIDUALES Y COLECTIVOS, CON UN ÚNICO OBJETNO: **POR LA PAZ... ¡NO A LA OTAN!**

canvi de temps

El mes de gener d'enguany, en aquesta mateixa revista, vaig escriure un article fent una sèrie de reflexions als nostres regidors, i havia quedat que, de moment, en faria dos més, l'un demanant al nostre batle lo que era el Socialisme i un altre demanant a la UCD lo que era la democràcia.

Al mes de febrer va passar lo que tots ja sabem i vaig pensar que els nostres regidors estarien una mica assustats, per lo que vaig decidir no molestar-los durant un cert temps. Crec que avui aquest temps ja ha passat, i per això intentaré fer aquí el primer dirigit al nostre batle. He pensat, Ignasi, la manera millor perquè això no sigui una pàgina més sense resposta, i ja que m'has dit a vegades que t'agradaria tornar escriure a la revista (no sé els motius perquè no hi escrius), jo te vull donar aquí un motiu, perquè l'agafis, escrivint aquesta carta oberta a n'Ignasi Humbert, batle de Sant Llorenç.

Ignasi, vaig començar a tractar amb tu després de la mort d'en Franco. Jo no era llavors socialista, no sabia què era això, però ja m'agradava parlar amb tu i considerava que si un dia entraven en el poder, canviarien moltes coses. Veia tan hermós el Socialisme que predicaves que vaig començar a interessar-me per ell.

Vengueren les eleccions municipals i havíem tengut temps de parlar tu i jo damunt una sèrie de coses, unes vegades coincidint i d'altres no, però sempre miràvem d'entendre'ns.

Llavors creia que eres un bon socialista, un jove que lluitava per unes idees que pareixia tenir clares. Però encara que consideràs que eres el millor candidat p'es poble no te vaig votar a tu, perquè després de conèixer un poc el socialisme jo pensava que no podia donar el meu vot a una llista on hi havia persones que ni tan sols, crec, sabien escriure el nom de socialisme.

Però encara així, tu saps que després de les eleccions vaig fer lo possible perquè fossis el batle i ho aconseguíem.

Crec que per jo i per una sèrie de gent del poble això va ser una gran alegria. Començàvem a veure ja un canvi tan gros i hi havia unes esperances tan grans!, encara que sols fos poder veure un batle com una persona més, i no com l'havíem vist fins llavors, com un senyor damunt els altres. Amb els teus jerseis, la teva senzillesa, el teu cotxe, les teves idees (diràs aquí que no has canviat. A mi em sap greu dir-ho, però, Ignasi, t'han canviat), en una paraula, vèiem en tu a un socialista.

I te voldria demanar aquí, més que res per sortir de dubtes, si a lo millor som jo el qui no entén el socialisme.

Què és el Socialisme, Ignasi?

Quin és el teu Socialisme?

Creus que lo que fas és Socialisme?

Com amic teu necessit sebre tot això, perquè quan me torni trobar un socialista extern que em digui: "Si jo fos un socialista de Sant Llorenç, lo primer que faria seria penjar el vostre batle enmig de la plaça, perquè està espanyant el Socialisme", jo vull sebre què he de contestar a unes persones que entenen el Socialisme d'una altra manera. Perquè amb aquest pas que duus, crec que faràs bons els batles passats!

Pens que com amic t'hauria d'haver avisat d'aquesta carta, però com a polític pens que necessites qualque estocada per darrera, perquè tu sempre has dit que acceptes la crítica constructiva. La meva intenció, amb aquesta carta, és fer crítica constructiva, perquè lo que més voldria és que encara poguessis construir un poc de Socialisme.

Esperant resposta, i no frissis,

Antoni Sansó

LA EQUITATIVA

assegurances

ALFA

màquines de cosir

BERNAT POLIT

Francisco Umbert Perelló

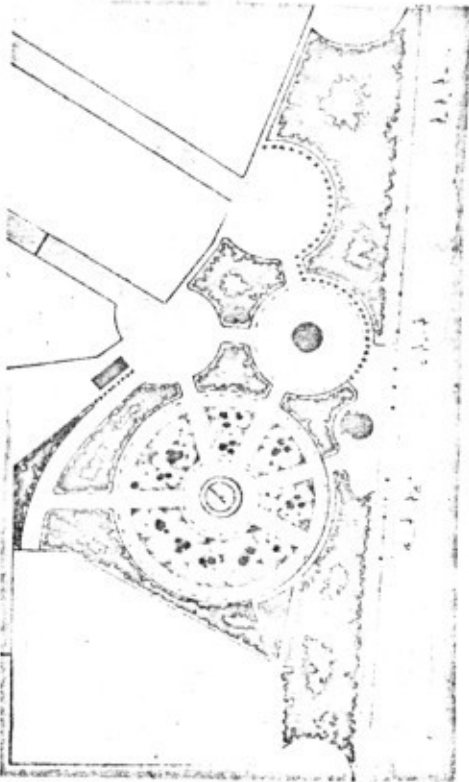
CA'N XESC

Reparaciones Eléctricas del Automóvil

c/. Clavel, 20 — Telef. 56 90 67

SAN LORENZO (MALLORCA)

EsperiPelL'Ades. per J. Cortès

P'es poble circula es rumor de que es cala millorers m'han regalat tres apartaments per agrair-me tot lo que he dit damunt sa Revista sobre Cala Millor, i en especial sobre es Parc del Mar. Estic segur de que això és cosa d'es contraris, que ho fan per fer-me pagar més imposts. Però jo, amb so cor damunt sa ma, vos puc assegurar que a mi no m'han regalat res. A uns altres no ho se...

-oOo-

Tampoc no és ver que es vice-president d'es Consell, a sa inauguració d'es Parc, tallàs una cinta amb sa bandera mallorquina i rompés una ampolla de xampany an es frontis d'ets apartaments Mercedes. Sa bandera era s'espanyola, i es xampany se'l begueren es convidats.

-oOo-

"Realmente, la realización de este Parc de la Mar, puede ser un espejo para Mallorca". "Tenemos proyectos muy ambiciosos, que proseguiremos sin cansancios y por encima de cualquier interés particular". "Se ha conseguido marginando las presiones de quienes querian urbanizarlo". (El batle a la revista "Perlas y Cuevas"). No hi ha com sebre xerrar. ¿No ho trobau?

Curiositat municipal:

An es vint-i-un mesos d'haver-se aprovat canviar es noms d'es carrers, encara estan com abans. An es tres mesos d'haver-se aprovat lo d'es Parc de la Mar ja està fet i inaugurat. Serà cosa d'engrescar es calamillorers per veure si punyen un poc...

Jo, com que quan estic endarrer d'una cosa no estic a pler fins que m'he tret es gat d'es sac, vaig pujar a sa terrassa d'ets apartaments Mercedes i a s'edifici President per disfrutar d'una panoràmica general d'es Parc. Tuadell quina virgueria des d'allà dalt! Si jo no sapigués cert que ho han fet per a tothom, pensaria que era es jardí d'es dos blocs d'apartaments!

És ben ver que a Sant Llorenç, avui per avui, es qui no se posa malalt és perquè no vol. Sabeu que hi estareu de ben atesos! Ell tenim quatre metges! Per poc mos ne toca un perhom! P'entura és que s'han ensumat qualche intoxicació d'aquelles tan vitenques i volen donar un bon servici an es poble... Ja veuren. Per si de cas, salut!

Jo no sé si es Parc de la Mar ha costat devuit milions de pessetes, com diven. Lo que sí se cert és que si s'Ajuntament el vol recuperar haurà de pagar com si els hagués costat.

No voldria per res del món que vos pensàsseu que només vull xerrar malament d'es Parc. Davant tothom vull dir que trob que així està molt millor que tal com estava abans. Únicament pens que m'hagues agradat més que si hi ha un benefici a treure, l'hagués tret s'Ajuntament en lloc d'un particular.

AAAAAGGG!!!!
Què putes és això?

...tenia la pell color xocolata, les ungles llarguíssimes i per cames unes peungles com una cobra. Al cul, una cuorina arreveixinada i prima com la d'una rata i damunt el front dos banyons rogencs. Sortosament havia nascut mort.

Ai!!
DEU MEUET..

Això és cosa de bruixeria!
No pot haver estat niú més que En Dimoni!

Na Catalina ha fet un dimonió!!
No Catalina ha fet un dimonió!!

El vófer, tot arribant al poble, donà la nova a crits...

La gent s'arremolina a la plaça escoltant tots els detalls del cas.

Es sentiren comentaris de tot color.

Es que En Dimoni no té dret a viure.
L'hauriem de matar

(Blatamaly)

Si... L'hauriem de matar.

La sugerència tengué bona acollida: Es formà una processó cap a ca'n Dimoni.

Surt, Dimoni, si ets un home!!

Què deis, què xerrau de Na Catalina?

Vola la primera pedra. I amb ella es desterna la furia...

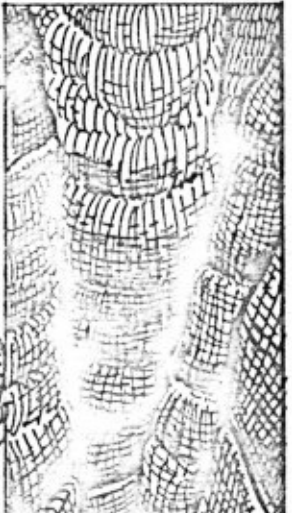
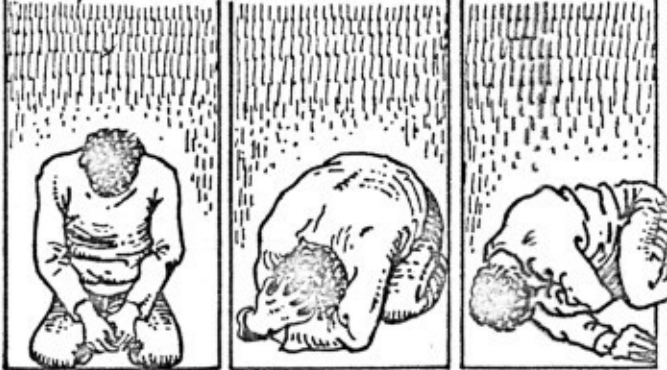
Bruixot!! Malbociner!!

Pots estar content: Na Catalina ha fet un dimoni!!

En Dimoni, després de reber una vertedera pluja de cops, caigué malferit enterra, on li sequiren pegant fins molt després d'haver mort.

Cansats i avorrits, la gent, tornà al poble demanant o crits que volien veure el dimoni que havia fet Na Catalina...

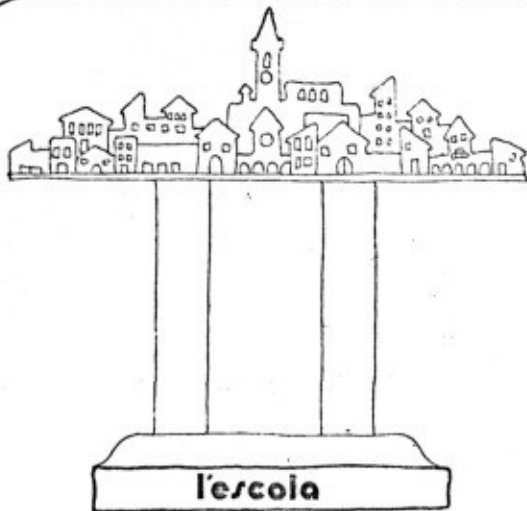

Es trasladaren tots al lloc on son pare de na Catalina havia enterrat el monstre i sorpresa...

El dimoniò havia desaparegut. Hom diu que el dot permeté veure un avenc llarg i fondo sense fi.

nota

A la darrera revista, a l'apartat que parlava del sistema de financiació de l'Associació i del sorteig per a recaptar dobbers, els punts que senyalaven la seva part positiva i negativa estaven a l'enrevés. Vos demanam perdó per l'equivocació del mecanògraf.

-oOo-

trava a sa nostra llengua

Malgrat es consell de s'Unesco, on diu que es primers cursos s'han de fer en

sa llengua materna;

Malgrat ses insinuacions, mitjançant entrevistes fetes a pedagogs i professors -per no atacar directament i no fer mal-, on diven lo mateix que s'Unesco;

Malgrat es consells i proposicions dins es claustre i per part de sa direcció de s'escola;

Malgrat s'esforç que s'intenta fer per part d'es Consell Interinsular i a través de sa Conselleria d'Educació i de Cultura per promoure i ensenyar sa nostra llengua;

Malgrat tot això i més, tenim encara aquest any una trava dins es primer curs a sa nostra llengua.

Pensam que no està bé lo que fa aquesta senyora, puix anteposa es seus interessos privats o particulars an ets interessos d'una comunitat. Ella toca sobre, com persona culta que és, lo negatiu que suposa es que una certa quantitat d'infants -a primer curs tenen només sis anys- no se puguin expressar, durant es temps de classe, en sa llengua que ho han fet durant ets anys primers de sa seva vida, dins sa família, amics, veïnats..

Sabem es motius que la indueixen a fer això: és ni més ni manco que fer escola a sa seva pròpia filla. Inclús es diu p'es poble que pretén seguir an es seu costat tots es cursos que li permetin. Consideram això una equivocació, i creim que sa més perjudicada serà sa seva filla. Ara bé, és lliure de fer lo que vulgui amb ella, sempre i quan no afecti a una comunitat. Entenem que s'escola és una entitat pública i és de tots i per a tots, sense cap tipus de privilegi per a ningú.

Entre d'altres, amb aquest fet es poden veure tres coses negatives:

Primera. Tenim una professora que se'n fot de sa nostra llengua i de sa nostra cultura.

Segona. Una direcció dins s'escola que és fluixa i amb poc sentit de persuasió.

Tercera. Un president de s'Associació que se'n toca es nas de ses dues coses primeres.

Volem que quedi clar que no tenim res que dir contra ningú personalment, ara bé, entenem que es qui té un càrreg públic, sia amb sou o sense sou, ha de respondre d'ell.

També volem dir respecte a aquesta senyora que com a professora la consideram acceptable, i que durant es curs passat, en termes generals, va anar bé. Lo que no veim bé de cap de ses maneres és que s'afiqui dins es cicle inicial.

Grup de pares d'alumnes

principio del curso

A veces ocurre que de lo que más se habla es de lo que menos se sabe. Tal sucede en el caso de la Educación o de la Cultura. Todos hablamos de Cultura o Educación pero ocurre que no siempre sabemos lo suficiente. Pero es natural que hablemos de ello, ya que atañe a lo más querido por nosotros: NUESTROS HIJOS.

.../...

.../...

El tema educativo se ha convertido en nuestros días en uno de los problemas sociales más importantes en todo el mundo. En todos los países la educación aparece como una obligación moral y como una necesidad económica. Proporcionar a cada individuo una educación suficiente, constituye un deber de justicia y una acción rentable. En nuestra sociedad en cambio permanente, la Educación no puede quedar desfasada y por eso, nuestros pedagogos e investigadores se afanan por encontrar métodos y sistemas más acordes con esa sociedad cada vez más exigente, todo ello debido a la elevación general del nivel de vida. Pero en una cosa estamos todos de acuerdo: en que la Escuela debe cultivar y educar a los niños para prepararles a ser los adultos de mañana, ayudarles al desarrollo de sus facultades y de su capacidad de creación, encontrar su propia personalidad, a saber vivir con los demás, a comprender su entorno físico, político, económico, social y profesional y a actuar sobre él. En esta línea de planteamiento podríamos resumir recordando aquel proverbio chino: Es bueno dar un pez al que tiene hambre, pero mejor todavía es, enseñarle a pescar. Toda la labor educativa se va configurando cada vez más como una verdadera empresa, una empresa al servicio de la comunidad, y que necesita del apoyo, ayuda y comprensión de toda esa sociedad y de los padres naturalmente, ya que tienen su derecho reconocido en toda la ordenación legal actual. Me refiero a la Asociación de Padres de Alumnos y a los órganos colegiados del Centro, como son: el Consejo de Dirección y la Junta Económica. Entre todos, profesores, alumnos, padres y autoridades, lograremos tener una escuela mejor. Para este nuevo curso contamos con una plantilla de 11 profesores (uno más que el año pasado), y debido a ello hemos desglosado el 1er. Nivel en dos grupos A y B. La distribución del profesorado es la siguiente:

En párvulos, Dª Carmen Catalina Santos Cerdá, con una matrícula todavía incompleta de 15 alumnos.

En 1°-A, Dª Isabel Mª Muñoz Carrión, con 26 alumnos. En 1°-B, D. Andrés Bennasar Bonet, con 25 alumnos. En 2°, D. Sebastián Quetglas Mas, con 40 alumnos. En 3° D. Cristóbal Vidal Vidal, con 34 alumnos. En 4°, D. Juan Domenge, con 30 alumnos. En 5°, D. Lorenzo Galmés, 25 alumnos. En 6°, D. José Ferragut, con 27 alumnos. En 7°-A, Dª Maria Mestre Llull, con 21 alumnos. En 7°-B, Dª Antonia Amer Mesquida, con 22 alumnos. En 8°, D. Jaime Mayol Cerdá, con 34 alumnos.

Quiero recordar a los padres que el horario actual seguirá mientras duren las obras, y que se avisará con antelación cuando deba empezar la doble sesión. Recuerden también que hay una hora (de 12 a 13), señalada para las entrevistas de los padres con el profesor de sus hijos.

Juan Domenge Riera
Director

UN LLORENCÍ VA A festa A SALAMANCA

Una festa viscuda devora "Las Hurdes" de Salamanca el dia 10 d'agost festa d'es nostre Patró Sant Llorenç. Aquest poble se diu "San Martín del Castañar".

Vaig esser convidat a anar an aquesta festa per una família que tenen dos capellans de sa Comunitat que són amics nostros. Un poble ric d'arbres fruiters, com són cireres, pomeres i vinya i on encara fan un bon vi casolà, i on tenen encara unes bodegues amb botes congrenyades que fan molt bon vi i curen bé el bons cuixots salats (cast.: jamón serrano). És un poble encara molt religiós on s'hi conserven moltes tradicions antigues. Sa festa està dedicada a la Visitació de la Mare de Déu. Primera era es dia dos de juliol, però ara l'han trasladada, degut a sa gent que ha emigrat an es nord d'Espanya (Avilés), a França i a Alemanya. Aquest mes totes ses famílies vénen de vacances i celebren tots junts aquest dia, tan recordat per tots es fills d'es poble, preparant unes grans festes.

Quan arribarem an es poble sa gent ja tenia sa carrera neta i regada, com

.../...

.../...

a Mallorca. Ses campanes de "la Espadaña" (n'hi ha cinc) ja repicaven a Festa Major. A sa plaça d'es poble estava Santa Isabel esperant la Verge Maria, que arribaria després de sa Missa Major.

A les 11'30 se comença l'Ofici. Abans de començar sa Missa concelebrada varen entrar dins l'Església un grup de joves i al.lotes vestits de "Charras", que són es vestits típics de Salamanca, i tocant instruments i ballant uns balls apropiats per l'Església. Es coro parroquial va cantar sa Missa de Gràcia, que és una missa popular que un Pare Dominic va anar escrivint i cercant amb sa gent vella, perquè abans hi havia hagut en aquest poble uns frares premonstratesos que estaren allà fins que va venir sa desamortització. Aquests frares cantaven aquesta missa i gràcies a Déu s'ha pogut recuperar i ara es poble la sap cantar en llatí. És molt típic a l'Oferta, quan duen ses coses que han de ser entregades a l'altar. Aquells joves no s'aturen de dansar i ballar.

Una vegada acabada sa Santa Missa surt en processó la Mare de Déu, que ja està preparada damunt una carrossa i adornada per anar a sa plaça a trobar-se amb Santa Isabel i després recollir llimosnes que fan en es tradicional Ofertori: tot es poble deposita sa seva voluntat a baix de la Mare de Déu, acompanyada de banderes, Majordoms, el Sr. Rector revestit amb capa pluvial, i es músics que van cantant i ballant.

Arribada a sa plaça comencen a tirar d'es quatre caps-de-cantons dotzenes i dotzenes de coets, que allò pareix un bombardeig, i dura tot es temps que ses famílies passen.

Després es balladors comencen es seu repertori: teixir es cordó, que és un arc enramellat d'arbocer i adornat de flors naturals, amb una dotzena de cintes amples. Dues balladores aguanten les cintes i mentres van ballant, van teixint es cordó an es so d'es fabiol i es tambó. Mes tard segueixen cantant i ballant desvers dues hores baix un sol de justícia.

Aquest any en es poble hi viu una dona que ha complit 103 anys i era a sa festa. Té totes ses facultats i se conserva molt bé de salut. Una renetá seva era sa que ballava "el Ramo". Havia assistit a l'Ofici, després va anar a l'Ofertori i per acabar sa festa la convidaren a ballar davant la Mare de Déu. Quina emoció! Tota sa gent que estava a sa festa s'arremolinà per veure aquella velleta, que a més de tenir tants d'anys movia tan bé es seu cos. Se coneixia que havia estat balladora. Li preguntaren si estava contenta i va dir que l'any que ve li agradaria tornar a venir a sa festa, si Déu ho vol.

Després mos convidaren a tot es clero a passar a una d'aquelles bodegues on hi feia tan bon estar, per sa fresca que hi havia. A més estava adornada per uns quants cuixots penjats, i es senyor d'aquella bodega va començar a fer-ne bocins i a repartir-los a tots es qui estaven allà, i després vi i una bona sangria. Vengué es tamboriner i va començar a tocar es tamborino donant es molts d'anys.

Prop de les quatre d'es capvespre vàrem anar a dinar amb aquesta família. Lo més típic que hi ha és que aquest poble té un castellet mig destruït i voltat de murada antiga. Abaix hi ha una gran plaça amb un arbre de molts d'anys, i voltant sa plaça cada família fa una postissada "burladero" per anar l'endemà a sa correguda de toros. Jo tot lo dia recordava es meu poble de Sant Llorenç...

Hi havia torroneres de "la Alberca", casetes de plàstic que venen tota classe de juguetes, al.lots que jugaven i corrien per sa plaça, un abeurador d'aigua clara per abeurar es bestiar i uns grifons per a sa gent, que anava a cercar aigua amb sa gerra, per tenir-la fresca.

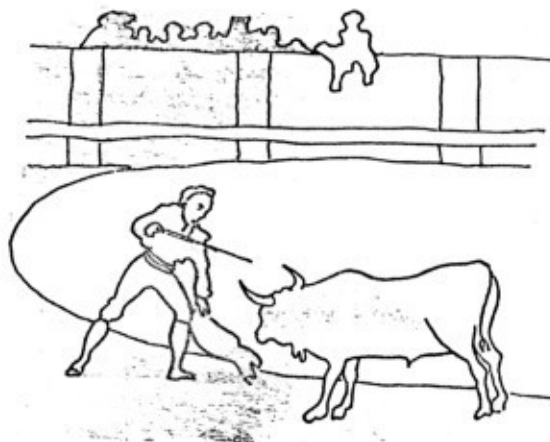
Com que ses festes duren un parell de dies sa gent jove té son, que s'han colgat molt tard perquè cada vespre hi ha ball i verbenes.

Desvers les vuit d'es vespre sa gent ja començava a estar molt animada; es músics ja tenien es instruments preparats per començar a tocar i a cridar sa gent jove (és segur perquè assistís an es balls).

Ses famílies que encara no s'havien vistes se saludaven. Vaig sentir algunes que deien que era una llàstima haver de deixar es poble i aquella alegria i esperar que passí un any més per poder tornar. Així passam la vida, amb aquesta esperança.

Mos despedirem d'aquella família que amb tanta d'estimació mos havia convidat, i partírem cap a sa nostra ciutat de Béjar i cap an es Castañar.

.../...

.../..

Es sol ja se n'anava a la posta. Un aire fresc de sa serra entrava per sa finestra d'es cotxe. Deixàrem aquella muntanya sembrada d'eucaliptus, pins i arbocers i entràrem dins s'oasis de Castella, enrevoltats de rius d'aigua i de muntanyes plenes de castanyers. Així acabàrem aquest dia tan feliç i recordat que passàrem amb aquest amics i família. Les desitjam salut i alegria i els volem donar ses més completes gràcies per aquest dia tan gran de festa. Ens va fer recordar a tots es nòstros paisans.

Francesc Clapés

CARTA DE UN **objedor** AL CAPITAN GENERAL

Palma, mayo de 1979

Sr. Capitán General de Baleares:

Me dirijo por primera vez a usted para comunicarle mi objeción al servicio militar, optando por un servicio civil; no como única alternativa sino como encuentro con el hombre libre que se entrega a los demás, sin que esa entrega sea una opresión a su personalidad.

Son muchas las cosas que me han ayudado a esta determinación. Una de ellas ha sido la imagen que se me ofrecía cada mañana, cuando de camino a mi trabajo pasaba delante de un cuartel, la imagen de un soldado armado, con las botas muy limpias, guardando los intereses de no sé quién. No puedo concebir verme así, preguntándome al mismo tiempo quién se iba a beneficiar de mis servicios, realmente iba a hacer un bien a la humanidad? Ante esta duda de positivo servicio a los demás, siento en mi la voz de Cristo, una voz que me invita (y no me obliga) a una reconciliación con los demás, me enseña el camino hacia un mundo donde no haya opresores ni oprimidos, ni vencedores ni vencidos, ni pobres ni poderosos, nuestro mundo sin intereses particulares, con un solo interés común: la PAZ.

Quizás para usted resulte un sueño, para mí una esperanza y lucharé no-violentamente para que se haga realidad.

Me ha ayudado en mi determinación esa imagen desoladora y angustiada de esas familias destrozadas, de tantos y tantos hombres muertos y me pregunto si la motivación de alguna guerra vale más que la vida humana. ¿Gana alguien realmente con una guerra? ¿Qué somos, personas o fichas de ajedrez? Y si realmente hay un beneficiado en alguna determinada guerra, ¿quién es, el que tenía razón o es quizá el que tenía más poder?...

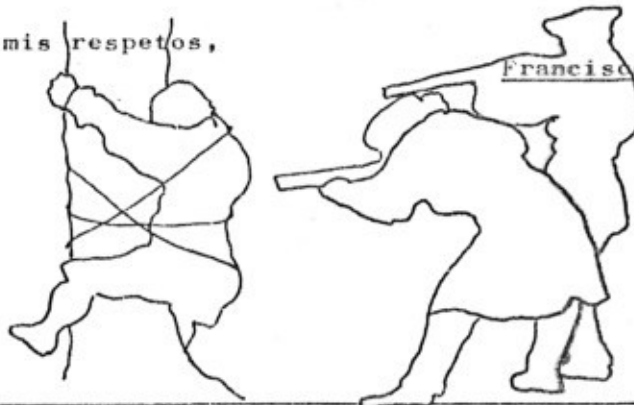
Mi no a la violencia es sencillamente un no a la hipocresía, al poder y a la opresión, y un SI a la verdad, a la comunicación, al respeto, a la comprensión y al amor entre los hombres.

Pienso de nuevo que todo esto le debe parecer un sueño, sin embargo yo creo en ello y esta FE me hace seguir adelante.

Se que mi opción al servicio civil no traerá la paz al mundo, pero vale la pena luchar por algo tan grande, algo que no se obtiene después de haber derrotado al enemigo, ni siquiera en estado de alerta. Esa paz se obtiene SEMBRANDOLA, y quiero empezar conmigo mismo, yo no puedo dar paz si no la tengo yo interiormente, yo no puedo sembrarla si mi conciencia está podrida. No, no puedo tener los oídos sordos a los gritos de mi conciencia y si hay que luchar lucharé para conseguir la paz, pero no en el frente, sino en la calle, al lado del pobre, del que realmente me necesita, ése que es sólo un estorbo para los demás. Si hay que pegar tiros, el primero será para matar mi egoísmo, luego, ya no haran falta más tiros.

Con todos mis respetos,

Francisco Fuentes Martínez

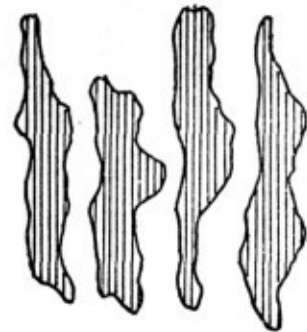

la bandera, l'escut....

Seguint el llibre de la comissió veim que (pàg. 24) diuen que a la Llotja (edifici construït pel felanitxer Guillem Sagrera el segle XV) s'hi veuen 12 claus "les quals alternen un escut amb les armes de Mallorca i les armes d'Aragó". Això no és exacte. No fa gaire vaig entrar a posta dins la Llotja i alçant el cap vaig veure com totes les claus de volta de la nau central eren les barres soles, i a les dues naus laterals sí que hi havia l'escut quarterat de Ciutat "alternant" amb altres quatre, dos per banda, amb figures ornamentals...

Aquí hi escau dir que hom donà preferència a l'escut barrat posant-lo a la nau central. Ho dic per aquells que afirmen que l'escut barrat només se sol trobar als edificis de patrimoni reial o en aquells altres pagats pel rei. Tothom sap que la Llotja fou encarregada a Guillem Sagrera pel Col·legi de Mercaders...

Tampoc és exacte la notícia que donen a continuació dient que l'església de La Sang "té alguna volta de la nau amb claus que porten el senyal de Mallorca... degut a l'ajuda pecuniària prestada pel Gran General Consell devers el 1500 en què s'edificà". Repassant els llibres d'actes del Consell he trobat com en la sessió d'onze de setembre de 1487 es tractava de les obres de la nova església i retaule de l'Hospital General. Amb l'aprovació dels jurats de Ciutat es determinà donar 300 lliures per les obres, però els jurats posaren una condició: "ab pacte, emperò, e condició que en la primera clau de la dita església hagen esser scolpides les armes de la present Universitat". (ACG 13 f. 26) Si ho voleu més clar, aigua. A més a més damunt el primer portal de l'entrada de l'Hospital hi ha encara un escut barrat.

Quan el mes d'agost de 1459 arribava a Mallorca Don Carles, príncep de Viana, fill primogènit del rei Joan II, els jurats de la Ciutat i Regne, decidiren fer, entre altres coses per solemnitzar l'arribada, un penó nou "ab lo senyal reyal e de la Ciutat" (EU 11 f.157)

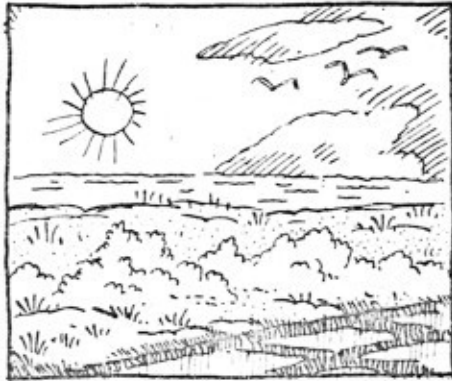
També hi afegiré, sobre l'escut de Ciutat, que a l'Arxiu de la Corona d'Aragó es troben els capítols fets l'any 1398 referents a l'armada que havia de contribuir Mallorca --anomenat Sant es tol-- que juntament amb València i Barcelona havien d'anar a combatre i castigar els moros per un robatori i profanació d'hòsties consagrades que havien comès. Entre els capítols en veim un que diu que els jurats de Ciutat havien de facilitar a les quatre galeres i altres galiotes i vaixells "penons ab senyal de la Ciutat".

En 1463 el pintor Mòger rebia 2 sous i 8 diners "per quatre senyals reials que li feu fer los quals foren mesos en lo alberch d'en Johan Ramon a d'en Galceran Dezma's". (RP 3.568 f. 88v)

El 1478 dit pintor Mòger cobrava 3 sous i 4 diners "per sinch senyals reials de paper los quals foren mesos, ço és III en la plassa de Cort e dos senyals en la Lotge" tal com havia manat el rei, en els edictes manant que ningú gosàs moure bregues ni investiments. (RP 3.599 f. 80v).

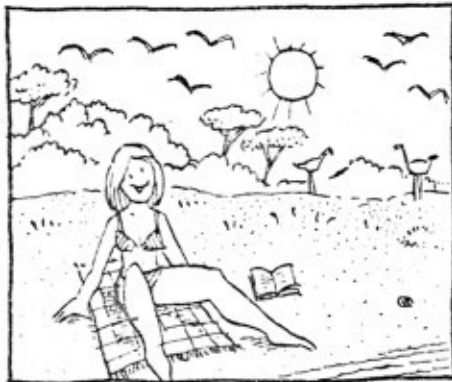
El 1491 el pintor Rafel Mòger rebia 5 sous per 12 senyals reials que foren posats en el carrer dels Armadans i del Mercat, de manament del lloctinent general, "per senyalar els límits de llur arrest". (RP 3.640 f. 78v).

Als castells de l'illa onejava la bandera barrada. El 1462 el procurador reial pagava 7 lliures i 2 sous a Pere Torrent "a ell pertanyents per compra de XCII canes de canamà de color groch e vermell a rahó de V sous la cana, per fer dues banderes grans reials a ops e per servey del castell reyal de Bellver". (RP 3.535 f. 76)

Es Trenc, amb les seves dunes i la seva vegetació, forma la barrera costera que separa la mar d'es Salobrar, que és una de les tres zones humides més importants de Mallorca, junt amb S'Albufera i S'Albufereta.

Aquests tres llocs han estat inclosos en el catàleg d'espais a protegir, per decisió del Consell General Interinsular.

El conjunt format per Es Trenc i Es Salobrar forma un complex d'ecosistemes relacionats i equilibrats.

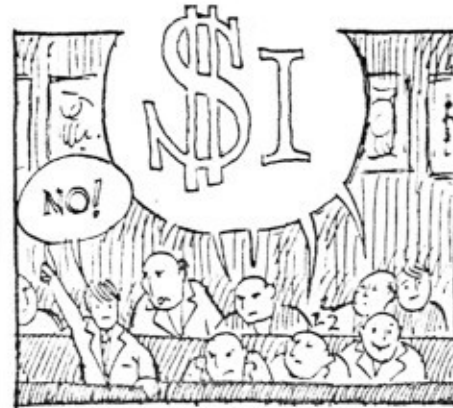
La conservació de la barra costera és imprescindible per a protegir les colònies d'aus que nidifiquen al Salobrar i a aquelles que l'utilitzen com a lloc de descans en les seves migracions entre Europa i Africa. La conservació d'es Trenc és també necessària perquè aquells que desitgen disfrutar d'una platja verge, sense urbanitzar i amb un paisatge de mar, arena i pins intocats, ho puguin seguir fent.

Saps que una companyia sueca pretén construir una urbanització de més de 100 Ha (unes 140 quarterades) en la zona de la Platja d'es Trenc i junt a Es Salobrar?

Aquesta urbanització seria a base de xalets de luxe i qualche hotel, i tendria capacitat per unes 7000 persones. Es a dir, el mateix nombre d'habitants que avui viuen a Campos. L'ús de tota la zona urbanitzada quedaria privatitzat.

MALGRAT SOLS SIGUI PERQUÈ A NOSALTRES NO ENS QUEDA RES PER A SALVAR, FACEM CARRHULL I

La majoria de l'Ajuntament de Campos ha aprovat inicialment el projecte d'urbanització, sense tenir en compte els raonaments urbanístics, socioeconòmics i ecològics en contra aportats per l'ICONA, el Col·legi d'Arquitectes, l'equip revisor del Pla General de Campos, el GOB, la Societat d'Història Natural i un llarg etcètera d'entitats polítiques, socials i científiques.

Tampoc s'han valorat les opinions contràries a la destrucció de la zona manifestades per la Conselleria d'Ordenació del Territori, el President Albertí i, fins i tot, a nivell particular; pel Rei.

Campos és un dels majors rebosts agrícoles i ramaders de Mallorca. L'aigua d'aquest municipi, limitada per una salinització creixent, només pot ésser utilitzada: o per l'agricultura i ramaderia, o per la urbanització.

Saps que front a aquesta disjuntiva, l'Ajuntament ha triat la urbanització?

El ecologistes estan disposats a evitar que Es Trenc sigui urbanitzat, i TU pots participar en la salvació d'aquesta platja, manifestant la teva oposició a la urbanització durant els períodes d'informació pública i fora d'ells, assistint als plens de l'Ajuntament quan se discuteix aquest projecte, participant en la recollida de firmes, difonent els cartells i adhesius de la campanya, anant a les manifestacions que s'organitzin...

AMB LA TEVA AJUDA, SALVAREM ES TRENC.

S'ha oferit a Montuiri esser centre de recollida de «bassures»

Després d'una xerrada amb el Batle de Montuiri poguerem saber que el Consell General Interinsular té el ferme projecte de mancomunar el servei de recollida de «basures» de l'Illa, inquiet i projecte que va presentar a tots els batles de Mallorca.

TRES ALTERNATIVES

L'esmentat Consell ofereix tres alternatives, les quals afecten més de ple a Montuiri que a altres pobles perquè mitjançant estudis geològics es sap que el nostre terme té una gran zona totalment impermeable i podria esser, per aquesta i altres raons, el centre de recollida de la part forana (excepte les comarques de Ciutat i Calvià), la qual cosa suposaria recollir unes 62.000 tones i produir, una vegada separada la matèria orgànica i tractada adequadament, unes 18.000 tones de compost (abonos).

La segona variant preveu punts de tractament a Calvià, Ciutat, Selva i Manacor. Torna a afectar igualment a Montuiri, convertint-nos en estació de transferència. Buidarien aquí les «basures» dotze pobles del Pla: Algaida, Santa Eugènia, Sancelles, Costix, Lloret, Llubí, Sineu, Maria de la Salut, Petra, Sant Joan, Villafranca i Porreres. Es reduiria de volum i mitjançant camions contenidors s'enviarien a la planta de tractament de Sant Llorenç, que recolliria globalment la de les Comarques del Pla, Llevant i Mitjorn.

Finalment, la tercera variant per a la resolució de l'esmentat problema, consisteix en un únic punt de tractament,

a Ciutat (exceptuant sempre Calvià) on es centralitzarien tots els rebuigs de Mallorca (3 forns crematoris i una planta de compost). Montuiri també hi queda inclosa de ple, per preveure-hi una estació de recollida de la Comarca, i un següent pensat i remisió a Palma.

ABANS DE DECIDIR

Per altre banda també es sap que el C.G.I. ha convidat a una comissió de l'Ajuntament de Montuiri (un representant de cada un dels tres partits polítics) per a fer visites a tres instal·lacions similars de la Península, concretament a Tarragona, Lleó i Badalona, probablement durant el present mes d'agost.

A fi de posseir una bona i segura informació damunt el terreny, és quasi segur que els nostres regidors acceptaran aquesta invitació d'anar a veure les esmentades plantes de compost i després, convenientment assessorats, faran un estudi en profunditat de les tres variants d'aquesta proposta de mancomunitat i sols, si convé pel nostre poble, s'acceptarà; si bé, des d'un principi, ja s'ha fet una valoració i es preveuen uns perjudicis clars pel nostre poble, com són els derivats de qualsevol planta: Mals olors, fum, excésu transit per les carreteres amb el pas molest dels camions...

Moltes més coses encara sabem, però essent que estan bastant a l'aire i poden sofrir modificacions, esperarem més envant per a donar-les a conèixer als nostres lectors.

Gabriel Gomila

LES BENAVENTURANCES, AVUI

Feliços els qui renuncien a tenir més d'un sou que els basta per a viure dignament; perquè tenen un lloc assegurat al Regne.

Feliços els professionals que no s'oposen a les reformes justes de l'exercici de la seva professió; perquè val més quedar bé amb Déu que amb els altres.

Feliços els obrers i empleats que volen primer llocs de treball per a tots, abans que les pròpies hores extra o puges addicionals; perquè saben on és el seu benefici definitiu.

Feliços els treballadors que no estafen la Seguretat Social, aparentant un atur inexistent; perquè ells no aproven ni justifiquen l'egoisme dels qui abusen del poder econòmic.

Feliços els banquers, intermediaris i comerciants que no aprofiten la situació per a augmentar els guanys (encara que siguin legals); perquè presten un gran servei a la pau.

Feliços els polítics i sindicalistes que s'esforcen en cercar solucions reals a l'atur, per damunt d'estratègies o interessos de partit; perquè acceleren la vinguda del Regne.

Feliços serem tots, quan deixem de dir: «Si jo no me n'aprofit, un altre se n'aprofitarà». Quan deixem de pensar: «Si tothom ho fa, no deu estar mal fet». Quan deixem de raonar d'aquesta manera: «Si no fall a la llei, ja puc fer lo que vulgui»; perquè llavors la vida en societat ja seria un avenç de la felicitat del Regne.

(d'una carta del bisbe de Ciudad Real)

"D'aquí i d'allà"
De "Bona Pau" de Montuiri

de cinema. per felip blau

resum del 80

Dins aquest any passat s'han estrenat a Espanya 525 pel·lícules (l'any 79 foren 632), de les quals 72 són reposicions i 92 classificades "S". N'hi 175 d'americanes, 75 d'espanyoles, 68 italianes, 27 angleses, 25 franceses, etc.

CINEMA ESPANYOL Al nostre país han debutat molts de directors, gràcies sobretot al sistema de cooperatives, però el nivell de qualitat ha estat molt baix.

També s'ha notat l'absència de directors consagrats, com Buñuel, Berlanga, Saura, Borau o Manuel Gutiérrez, que no han estrenat aquest any. Així i tot destaquen algunes pel·lícules com "La verdad sobre el caso Savolta" de Antonio Drove, "Los fieles sirvientes", de Betriú, "La mano negra" de Fernando Colomo, "Dedicatoria" de Chavani, "El nido" de Armifián, "Gari Cooper que estás en los cielos" de Pilar Miró (El cri-mèn de Cuenca encara estava prohibida), i també "Opera prima" de Trueba, "Mater amatísima" de Salgot, "F.E.N." de Antonio Hernández, "Arrebato" de Zulueta, "El proceso de Burgos" de Imanol Uribe i algunes altres que no record en aquest moment.

CINEMA NORD-AMERICA Es el de més influència. Basta dir que una tercera part de totes les pel·lícules estrenades a Espanya són d'origen nord-americà, a més de moltes altres que oficialment són angleses, italianes o franceses i s'han fet amb capital ianqui, gràcies a l'imperi de les multinacionals.

Desde Hollywood nos han arribat els èxits de "Superman II", "El Imperio contraataca", "Kramer contra Kramer", ...

També cal destacar per la seva abundància el cinema de terror, amb "El resplandor" de Kubrick, "Dràcula", "Viernes, 13", "La niebla", "Terror en Amityville" i moltes altres.

La comèdia ha estat representada per "10, la mujer perfecta" de Blake Edwards, "Granujas a todo ritmo", "Aterrizza como puedas", o també "Stardust memories" de Woody Allen.

El musical destaca en dues obres: "Fama" de Alan Partier i "Empieza el espectáculo" de Bob Fosse.

També destaca una pel·lícula de John Huston: "Sangre sabia".

LA RESTA Destaca el cinema Polac amb "El hombre de mármol" i el "Director de orquesta" de Wajda.

Del francès, "Mi tío de América" de Resnais i "Sauve qui peut" de Godard.

A Italia "Cristo se paró en Eboli" de Rosi.

A Alemanya "El matrimonio de Maria Braun" i "Todos nos llamamos Alf", de Fassmuder.

També, a la fi, aquest any s'ha estrenat "El imperio de los sentidos", de Oshima i "Saló o los 120 días de Sodoma" de Pasolini.

alfonso sánchez

Dia 8 de setembre, als 70 anys, va morir el periodista i crític cinematogràfic Alfonso Sánchez, víctima d'una afecció pulmonar.

Havia nascut a Toledo el 1911. Va ser fadrí tota la vida i durant uns 40 anys va estar vinculat al món del cinema. Veia, al cap de l'any, més de 400 pel·lícules i assistia a tota casta de festivals cinematogràfics, i a tot quant estava relacionat amb el món del cinema.

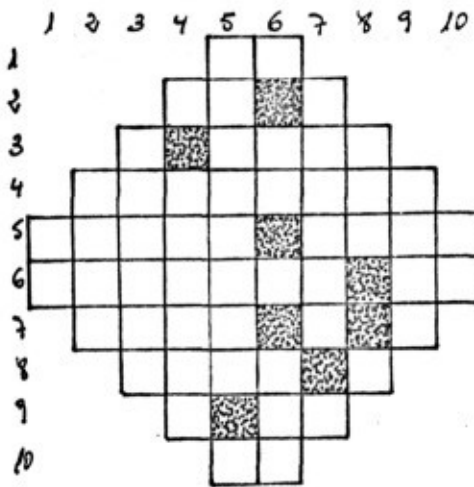
Va escriure a "La Codorniz", "El Alcázar", "Informaciones", "Hoja del lunes" i "ABC"

damunt cinema i carreres de cavalls, que era una de les seves grans afeccions.

Els deu darrers anys va fer teina a Televisió Espanyola i la seva veu peculiar el va fer popular.

Valguen aquestes quatre retxes per fer un petit homenatge a Alfonso Sánchez.

si lleu... per m.galmés

HORITZONTALS.- 1.Nom de Lletra grega. 2-Nota musical. Vocal. 3.-Consonant. Pupil·la . 4.-La dona del masover. 5.-Qualitat de fat. Mineral del grup del piroxe, pedra dura, compacta, verdosa o blaquinosa, susceptible de poliment. 6.-Trau sobreposat cosit a la vora d'un vestit, mantell, etc. Article con - tracte. 7.-El primer home. Consonant. Con - sonant. 8.-Al revés, Ésser fantàstic que es representa sota la figura d'una dona dotada de un poder sobrenatural. Símbol del sofre. 9.-Vocal. Símbol de l'alumini. 10.-Metall = groc. **VERTICALS.**- 1.-Nota musical. 2.-Car - tera del correu. 3.-Acció de badar. 4.-Cin - quanta. Càrrega d'un animal de bast. 5.-Vis - ta d'un horitzó molt dilatat. Símbol de l'o

xigen. 6.-Vocal. En números romans, quatre. Consonant. Torre alta a la riba del mar amb un llum a la seva part superior. 7.-Fer ones la super - fície agitada d'un líquid. Consonant. 9.-Badia apta per a arrecerar-hi = les naus. 10.-Article.

-oOo-

A	B	I	S	C	A	I	A	S	B
B	C	A	D	A	N	A	R	G	A
D	E	T	N	A	C	A	L	A	R
A	L	L	I	V	E	S	L	K	C
C	G	A	I	L	J	O	E	V	E
O	S	C	A	R	S	T	I	N	L
P	A	B	A	L	A	M	D	C	O
D	O	B	F	A	D	G	A	E	N
S	A	R	A	G	O	S	S	A	A
M	A	O	R	J	L	N	E	V	S

Els noms de deu províncies.

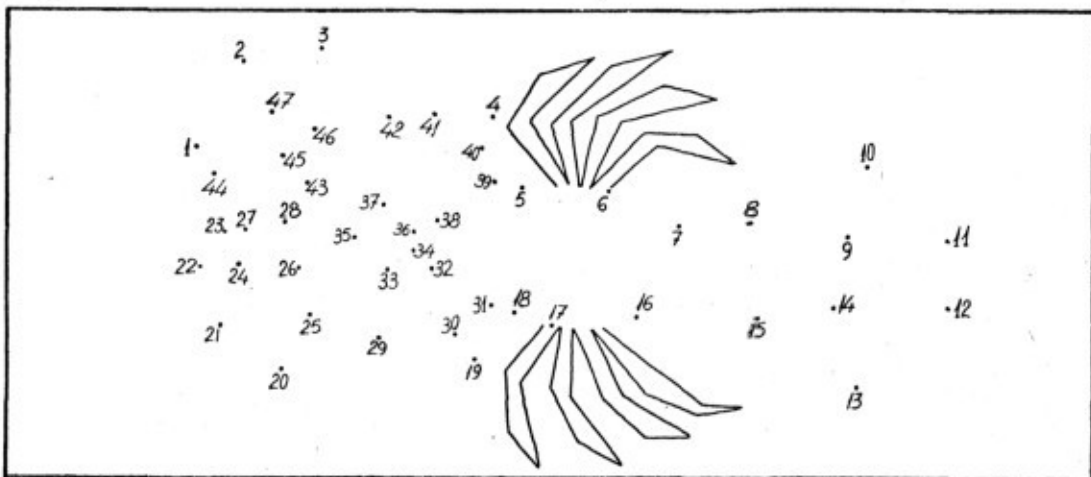
ENDEVINALLA

Em giren i em taien
i em fan fer sa carretilla
carn no me'n troben
i molla de seguida.

FUGA DE VOCALS

G.N.S.T.N.. S'.S. D. F.V.S., .
T.T.L. P.R..X.. F.RR.TG.

Si uniu els punts vos apareixera un dibuix.

SOLUCIONS

--GAMES TENIA S'ASE
DE FAVES, I TOT LI
PAREIXIA FARRATGE--

P I
L A O
B N I N A
M A S O V E R A
F A D O R C A D E
A L A M A R A V A L
R A D A M R R
S A D A F S
A A L A

B I S C A I A S B
A D A M A R G A
T N A C A L A R
A L L I V E S L
O S C A
A B A L A
N A
S A R A G O S S A A

C. D. CARDASSAR

la presente temporada se salvará con creces lo conseguido en la pasada, y si en la reestructuración se han causado baja elementos de gran valía, no menos la tienen los incorporados, como:

Juan Bayó	- Delantero	-	Procedente del	Badia de Llevant
Juan Massanet	- Defensa	-	"	" Artà
Abraham	- Líbero	-	"	" Son Cervera
Juan Riera	- Medio	-	"	" Binissalem
Tolo Morey	- Medio	-	"	" Serverense
Mayol	- Extremo	-	"	" Porto Cristo
Artigues	- Extremo	-	"	" Artà
Calderón	- Portero	-	"	" Serverense

Este último ha sido objeto de una intervención quirúrgica, deseándole un pronto restablecimiento.

Para cubrir su baja se están realizando gestiones para la incorporación inmediata de un nuevo portero, que quizá cuando esté a luz pública la presente, ya sea un hecho consumado.

También he mantenido un corto contacto con la Directiva, para saber los temas más candentes que han absorbido su tiempo, como son:

- 1.- Club Son Carrió, cuyo equipo juvenil milita como filial del Cardassar.
- 2.- Presupuesto, que ha sufrido un sustancial incremento con respecto al pasado año.
- 3.- Reestructuración de Directiva. Causan baja D. Bartolomé Nadal, D. Gabriel Servera y el que suscribe la misma.

Incorporaciones: D. José Ferragut, como secretario; Juan Estarellas, Jaime Santandreu, Bartolomé Domenge, Pedro Sánchez, Juan Bauzá. Además podrán contar con la efectiva colaboración de Jaime Femenías, vinculado y veterano de estos menesteres desde tiempos inmemoriales.

A todo el conjunto, muchos éxitos i envant!

M. Sureda

crònica informel

El Ple ordinari del dos d'octubre, a més de ser un Ple ple, ja que, inexplicablement no hi mancava cap regidor, va servir per demostrar que el càrrec que ocupen els nostres representants exigeix un alt grau de sacrifici i d'autocontrol. Prova d'això és que mentre el secretari llegia l'acta de l'anterior reunió, que feia referència a les Ordenances, i que crec que tenia més de mil fulles, NO N'HI VA HAVER CAP QUE S'ADORMIS, i van aguantar resignadament i amb el cap alt l'inacabable parrafada de l'escrivà. I, és clar, quan va ser l'hora de discutir l'ordre del dia, ja no tenien forces per a fer plet i varen dir amèn a tot lo que proposaven els seus superiors. La meva natural desconfiança em fa sospitar que això és una nova i maquiavèlica tàctica dels qui moven els fils dels assumptes municipals, per tal de que les coses que els interessin s'aprovin amb més facilitat i passin desapercubudes als ulls del públic espectador. (Que no trobau que he fet un poc llarg amb això del "públic espectador", si de deu pics nou som jo totsol?).

-¿No quedarem que es carros, es remolcs i es tractors no pagarien?-, increpà el regidor Girart quan el diligent funcionari hagué acabat la lectura.

-No passis pena que no pagaran-, el tranquilitzà el batle, -però ho hem de posar a ses Ordenances-.

El primer punt tractava de l'escorxador i el batle el va encetar dient que el podrien fer devora la cotxeria (antigament Pou Vell) i llevar el "Pes".

El regidor Pont trobà que per quatre bens que matam no era massa necessari, i que això d'escorxadors duia molta d'orenga.

El Sr. Bauzá manifestà que el menescal li havia dit que en cas de decidir fer-lo convendria no badar gaire, que les coses p'entura se torbarien vuit o nou anys a estar tan bé com ara. Per

.../...

altra banda, afegí. la gent no mataria els porcs enmig del carrer. Sense massa entusiasme acordaren començar a donar passes per fer-lo al lloc on ara hi ha el "Pes".

El segon i darrer punt era per acordar publicar les condicions i terminis per a l'ampliació del cementiri de Son Carrió. Digueren:

.Que en sis mesos havia d'estar acabat.

.Que costaria devers tres milions grossos de pessetes.

.Que donaven deu dies per presentar-se els interessats.

.Que els nixos costarien unes 28.000 ptes.

.Que els lloguers per cinc anys valdrien mil duros.

Aquí un regidor preguntà a veure si el llogaven quan es morien o abans, a lo que la Corporació en Ple li respongué que, malgrat els avanços de la Ciència, era difícil endevinar la data de l'hora suprema i que ningú no solia voler pagar un lloguer per una cosa que no utilitzava.

Dins l'apartat de precs i preguntes es va llegir una nota del funcionari Pere Galmés demanant que li reconeixessin un trieni dins l'actual categoria, a lo que els regidors hi vengueren a bé, sempre que es comprovàs la veracitat de la situació.

Els carrioners, sempre a l'aguait, també demanaren que es fes fer un pres supost per a construir un pont sobre el torrent i un prec al Ministeri d'Educació i Ciència per a l'asfaltat del pati de l'Escola.

Josep Cortès

darrera plana

FLOR DE CARD Bolletí-revista del Card, Centre Cultural de Sant Llorenç des Cardassar, carrer de Sant Llorenç, 36.

Setembre de 1981. Número 62.

Dipòsit legal: 765-73

Director: Bartomeu Domenge i Amer.

Cap de Redacció: Josep Cortès i Servera.

TAULA

Portada

2	Cronologia dels fets	Guillem Nadal
3	Poesia	Consell de Redacció
4	Flor de Card i conducta	Pere Orpí
6	Homenatge a Pep Comís	Guillem Pont
7	Por la paz, NO A LA OTAN!	Giménez
8	Canvi de temps	Antoni Sansó
9	Espipellades	Josep Cortès
10	En Dimoni	Bartomeu Matamales
12	L'Escola. Trava a sa nostra llengua Principio de curso	Grup de pares d'alumnes Juan Domenge
13	Festa a Salamanca	Francesc Clapés
15	Carta de un objeter	Francisco Fuentes
16	La bandera, l'escut...	Ramon Rosselló
17	Salvem Es Trenc	
18	D'aquí i d'allà	Guillem Pont
19	De cinema	Felip Blau
20	Si lleu...	Maria Galmés
21	C. D. Cardassar Crònica informal	M. Sureda Josep Cortès
22	Darrera Plana	

COL.LABOREN A la mecanografia: Maria Galmés
A la confecció : Elisabet Nicolau
A la tresoreria : Guillem Quina

NOTA Els articles apareguts en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus propis autors, responsabilitzant-se Flor de Card tan sols dels signats pel Consell de Redacció.

